



Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG VÉGZÉSE (első tanács)

2019. február 6. *

„Előzetes döntéshozatal – Környezet – Az üvegházhatású gázok kibocsátási egységeinek az Európai Unión belüli kereskedelmi rendszere – 2003/87/EK irányelv – Nyomonkövetési terv – 601/2012/EU rendelet – A 49. cikk (1) bekezdésének második albekezdése – A IV. melléklet 20. pontja – A létesítmény kibocsátásainak kiszámítása – Az átadott CO₂ levonása – A lecsapatott kalcium-karbonát előállítása során használt CO₂ kizárása – A kizárás érvényességének értékelése”

A C-561/18. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Verwaltungsgericht Berlin (berlini közigazgatási bíróság, Németország) a Bírósághoz 2018. szeptember 4-én érkezett, 2018. augusztus 27-i határozatával terjesztett elő

a **Solvay Chemicals GmbH**

és

a **Bundesrepublik Deutschland**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: J.-C. Bonichot, az első tanács elnöke (előadó), C. Toader, A. Rosas, L. Bay Larsen és M. Safjan bírák,

főtanácsnok: E. Sharpston,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint a Bíróság az eljárási szabályzatának 99. cikke alapján, indokolt végzéssel határoz,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: német.

Végzést

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának a 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek megfelelő nyomon követéséről és jelentéséről szóló, 2012. június 21-i 601/2012/EU bizottsági rendelet (HL 2012. L 181., 30. o.; helyesbítés: HL 2012. L 347., 43. o.) 49. cikke (1) bekezdése második albekezdésének és IV. melléklete 20. pontjának érvényességére vonatkozik.
- 2 Ezt a kérelmet a Solvay Chemicals GmbH és a Bundesrepublik Deutschland (Németországi Szövetségi Köztársaság) között a nátrium-karbonátot előállító létesítményben keletkeztetett és a lecsapatott kalcium-karbonátot előállító létesítménynek átadott szén-dioxidnak (a továbbiakban: CO₂) a 2009. április 23-i 2009/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL 2009. L 140., 63. o.) módosított, az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerének létrehozásáról és a 96/61/EK tanácsi irányelv módosításáról szóló, 2003. október 13-i 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2003. L 275., 32. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 7. kötet, 631. o.) (a továbbiakban: 2003/87 irányelv) értelmében vett kibocsátásokként való beszámítása tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

A 2003/87 irányelv

- 3 A 2003/87 irányelv 2. cikke (1) bekezdésének megfelelően „az I. mellékletben felsorolt tevékenységekből származó kibocsátásokra és a II. mellékletben felsorolt üvegházhatású gázokra” alkalmazandó.
- 4 Ezen irányelv 3. cikkének b) pontja úgy határozza meg a „kibocsátások” fogalmát, mint „üvegházhatású gázoknak valamely létesítményben található forrásokból a légkörbe történő kiengedése vagy az I. mellékletben felsorolt légiközlekedési tevékenységet folytató légi járműből az említett tevékenység tekintetében gázok kibocsátása”.
- 5 Az említett irányelv 12. cikkének (3) és (3a) bekezdése értelmében:

„(3) A tagállamok biztosítják, hogy minden létesítmény üzemeltetője minden év április 30-ig átadjon annyi egységet – a II. fejezet szerint kiosztott egységek kivételével –, amennyi az előző naptári évben az adott létesítményből származó és a 15. cikknek megfelelően ellenőrzött teljes kibocsátása, illetve, hogy ezeket az egységeket azt követően törlik.

(3a) A kibocsátási egységekre vonatkozó átadási kötelezettség nem vonatkozik az olyan hitelesített kibocsátásra, amelyet elkülönítettek, és olyan létesítménybe szállítottak állandó tárolás céljából, melynek érvényes engedélye van [a szén-dioxid geológiai tárolásáról, valamint a 85/337/EGK tanácsi irányelv, a 2000/60/EK, a 2001/80/EK, a 2004/35/EK, a 2006/12/EK és a 2008/1/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv, valamint az 1013/2006/EK rendelet módosításáról szóló,] 2009. április 23-i 2009/31/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel [HL 2009. L 140., 114. o.; helyesbítés: HL 2017. L 160., 38. o.] összhangban.”

- 6 A 2003/87 irányelvnek „A kibocsátás nyomon követése és jelentése” című 14. cikke az (1) bekezdésében a következőket mondja ki:

„(1) A Bizottság 2011. december 31-ig rendeletet fogad el a kibocsátás, valamint szükség szerint az I. mellékletben felsorolt, a tevékenységekre vonatkozó adatok nyomon követéséről és bejelentéséről, továbbá a tonnakilométer-adatok nyomon követéséről és bejelentéséről a 3e. vagy a 3f. cikkek alkalmazásában, amely rendelet alapját a nyomon követésre és a jelentéstételre vonatkozóan a IV. mellékletben meghatározott elvek képezik, és e rendelet az egyes üvegházhatású gázokkal kapcsolatos, a kibocsátás nyomon követésére és bejelentésére vonatkozó követelmények keretében meghatározza e gázok globális felmelegedési potenciálját.

Az ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek kiegészítéssel történő módosítására irányuló fenti intézkedést a 23. cikk (3) bekezdésében előírt ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.”

A 601/2012 rendelet

- 7 A 601/2012 rendelet 5. cikkének első bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A nyomon követés és jelentés teljes és kiterjed a 2003/87/EK irányelv I. mellékletében felsorolt, valamint az irányelv 24. cikke alapján felvett releváns tevékenységek összefüggésében meghatározott minden egyes üvegházhatást okozó gáznak a tevékenységekhez tartozó valamennyi kibocsátó forrásból és forrásanyagból származó, égetési és technológiai eredetű összes kibocsátására, elkerülve ugyanakkor a kétszeres beszámítást.”

- 8 E rendelet 11. cikkének (1) bekezdése értelmében:

„Minden üzemeltető vagy légitármű-üzemeltető nyomon követi az üvegházhatású gázok kibocsátását az illetékes hatóság által a 12. cikk értelmében jóváhagyott nyomonkövetési terv alapján, figyelembe véve az adott létesítmény vagy légiközlekedési tevékenység jellegét és működését.

[...]”

- 9 Az említett rendelet 20. cikkének (2) bekezdéséből kitűnik, hogy „[a] nyomonkövetési és jelentési eljárás meghatározása során az üzemeltető a IV. mellékletben meghatározott ágazatspecifikus követelményeket is figyelembe veszi”.

- 10 A 601/2012 rendeletnek az „Átadott CO₂” című 49. cikke az (1) bekezdésében a következőket írja elő:

„Az üzemeltető a létesítmény kibocsátásából levon annyi, a 2003/87/EK irányelv I. mellékletének hatálya alá tartozó tevékenységek során használt fosszilis eredetű szénből származó CO₂-t, amelyet nem a létesítmény bocsátott ki, hanem az alábbiak bármelyikének átadtak:

- a) leválasztó létesítménynek elszállítás és a 2009/31/EK irányelv szerint engedélyezett tárolóhelyen való geológiai tárolás céljából;
- b) szállítóhálózatnak a 2009/31/EK irányelv szerint engedélyezett tárolóhelyen történő hosszú távú geológiai tárolás céljából;
- c) a 2009/31/EK irányelv szerint engedélyezett tárolóhelynek hosszú távú geológiai tárolás céljából.

A CO₂ létesítményekből történő minden más átadása esetén nem megengedett a CO₂ levonása a létesítmény kibocsátásából.”

- 11 E rendeletnek „A létesítményekhez kapcsolódó tevékenység-specifikus nyomonkövetési módszerek (20. cikk (2) bekezdése)” című IV. melléklete tartalmazza a 20. pontot, amelynek tárgya „Nátrium-karbonát és nátrium-hidrogén-karbonát előállítása a 2003/87/EK irányelv I. melléklete értelmében”. Az „Egyedi nyomonkövetési szabályok[ról]” szóló B. alpont alatt az említett pont többek között a következőket írja elő:

„Amennyiben a nátrium-karbonát előállításából származó CO₂-t nátrium-hidrogén-karbonát előállítására használják, a nátrium-hidrogén-karbonát előállításához használt, nátrium-karbonátból származó CO₂ mennyisége a CO₂-t előállító létesítmény kibocsátásának számít.”

A német jog

- 12 A módosított 2011. július 21-i Gesetz über den Handel mit Berechtigungen zur Emission von Treibhausgasen (az üvegházhatású gázok kibocsátási egységeinek kereskedelméről szóló törvény; BGBl. 2011. I, 1475. o.) 5. §-ának (1) bekezdése értelmében:

„Az üzemeltető köteles a 2. melléklet 2. részével összhangban meghatározni és az illetékes hatóságnak a következő év márciusának 31. napjáig bejelenteni a tevékenysége által az adott naptári évben okozott kibocsátásokat.”

- 13 A módosított ezen törvény 6. §-ának (1) bekezdése a következőket mondja ki:

„Az üzemeltető köteles az illetékes hatóságnak minden kereskedelmi időszakra nyomonkövetési tervet benyújtani az 5. § (1) bekezdése szerinti kibocsátások meghatározását és bejelentését illetően. [...]”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 14 A Solvay Chemicals nátrium-karbonátot előállító létesítményt üzemeltet Rheinbergben (Németország), amelynek tevékenysége az üvegházhatású gázok kibocsátási egységeinek kereskedelmi rendszere alá tartozik. Nem vitatott, hogy az ezen létesítmény által keletkeztetett CO₂ egy részét átadják egy másik létesítménynek lecsapatott kalcium-karbonát előállítása érdekében, és ezt a CO₂-t így nem engedik ki a légkörbe.
- 15 2017. január 19-i Schaefer Kalk ítéletével (C-460/15, EU:C:2017:29) a Bíróság úgy ítélte meg, hogy a 601/2012 rendelet 49. cikke (1) bekezdésének második albekezdésében és ugyanezen rendelet IV. melléklete 10. pontjának B. alpontjában foglalt rendelkezések érvénytelenek, amennyiben rendszeresen a mészkőégető létesítmény kibocsátásai közé számítják a kalcium-karbonát előállítása céljából más létesítménynek átadott CO₂-t, attól függetlenül, hogy e CO₂-t kiengedik-e a légkörbe, vagy sem.
- 16 E határozatot követően a Solvay Chemicals a létesítménye módosított nyomonkövetési tervének jóváhagyása iránt indított eljárás keretében 2017. szeptember 25-i levelében kérte a Deutsche Emissionshandelsstellétől (német kibocsátáskereskedelmi hatóság, a továbbiakban: DEHSt) a lecsapatott kalcium-karbonát előállítása céljából átadott CO₂-ról szóló jelentés alóli mentesítésre való felhatalmazást azzal az indokkal, hogy a CO₂-t a lecsapatott kalcium-karbonát kémiaiilag megkötö, és az emiatt nem kerül a légkörbe, következésképpen nem minősül a 2003/87 irányelv 3. cikkének b) pontjában említett „kibocsátásoknak”.
- 17 2017. december 21-i határozatával a DEHSt elutasította ezt a módosított nyomonkövetési tervet. Ezt a határozatot panasz benyújtását követően 2018. május 4-én helybenhagyták. A DEHSt ugyanis úgy vélte, hogy a Bíróság 2017. január 19-i Schaefer Kalk ítéletével (C-460/15, EU:C:2017:29) az érvénytelenség megállapítását kifejezetten a 601/2012 rendeletben szereplő azon szabályra korlátozta, miszerint a

mészkeőgető létesítmények által előállított és a lecsapatott kalcium-karbonát előállítása céljából átadott CO₂ levonása nem lehetséges. Egyébiránt arra az álláspontra helyezkedett, hogy valószínű ugyan, hogy a 601/2012 rendeletnek a nátrium-karbonát előállítására vonatkozó hasonló rendelkezése, nevezetesen e rendelet IV. mellékletének 20. pontja egyaránt érvénytelen, közigazgatási hatóságként nincs hatásköre arra, hogy valamely uniós jogi szabály alkalmazását mellőzze.

- 18 A Solvay Chemicals 2018. május 17-én a Verwaltungsgericht Berlin (berlini közigazgatási bíróság, Németország) előtt benyújtott keresetével vitatta a DEHSt határozatát.
- 19 Mivel ez a bíróság kételyeket táplált a 601/2012 rendelet említett rendelkezéseinek érvényességével kapcsolatban, úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:
- „1) Érvénytelen-e a [601/2012] rendelet, és sérti-e a 2003/87 irányelv céljait, amennyiben a 49. cikke (1) bekezdésének második albekezdésében úgy rendelkezik, hogy a nem az említett rendelet 49. cikke (1) bekezdésének első albekezdése értelmében átadott szén-dioxid (CO₂) az azt előállító létesítmény kibocsátásának számít, függetlenül attól, hogy kiengedik-e a légkörbe, vagy sem?
- 2) Érvénytelen-e a [601/2012] rendelet, és sérti-e a 2003/87 irányelv céljait, amennyiben a 49. cikke (1) bekezdésének az említett rendelet IV. melléklete 20. pontjával együttesen értelmezett második albekezdése úgy rendelkezik, hogy a nátrium-karbonátot előállító létesítményből lecsapatott kalcium-karbonát előállítása céljából egy másik létesítménynek átadott CO₂-t rendszeresen az előállító létesítmény kibocsátásaihoz kell számítani?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

- 20 Elöljáróban pontosítani szükséges, hogy a 601/2012 rendelet 49. cikke (1) bekezdése második albekezdésének és e rendelet IV. melléklete 20. pontjának alkalmazásában az olyan CO₂-t, amelyet nátrium-karbonátot előállító létesítmény termel és amely, mint az alapügyben, lecsapatott kalcium-karbonát előállítása céljából egy másik létesítménynek kerül átadásra, úgy kell tekinteni, mint amelyet az első létesítmény bocsátott ki.
- 21 A kérdést előterjesztő bíróság kérdéseivel, amelyeket együtt célszerű vizsgálni, lényegében arra kéri a Bíróságot, hogy foglалjon állást e rendelkezések érvényességéről, amennyiben e rendelkezések azzal, hogy rendszeresen a nátrium-karbonátot előállító létesítmény kibocsátásai közé számítják a lecsapatott kalcium-karbonát előállítása céljából átadott CO₂-t, attól függetlenül, hogy e CO₂-t kiengedték-e a légkörbe, vagy sem, túlmennek a kibocsátások fogalmának a 2003/87 irányelv 3. cikkének b) pontja által adott meghatározásán.
- 22 A Bíróság eljárási szabályzatának 99. cikke értelmében, ha a Bíróság elé előzetes döntéshozatalra terjesztett kérdés azonos egy olyan kérdéssel, amelyről a Bíróság már határozatot hozott, vagy az ilyen kérdésre a válasz egyértelműen levezethető az ítélkezési gyakorlatból, vagy ha az előzetes döntéshozatalra elé terjesztett kérdésre adandó válasz nem enged teret semmilyen észszerű kétségnek, a Bíróság az előadó bíró javaslatára és a főtanácsnok meghallgatását követően az eljárás során bármikor indokolt végzéssel határozhat.
- 23 A jelen előzetes döntéshozatalra utalás keretében ezt a rendelkezést kell alkalmazni.
- 24 Meg kell jegyezni, hogy a 601/2012 rendeletet a 2003/87 irányelv 14. cikke (1) bekezdésének alkalmazásában fogadták el, amely bekezdés értelmében a Bizottság rendeletet fogad el többek között a kibocsátások nyomon követéséről és bejelentéséről, és ezen intézkedés az említett irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek módosítását célozza, kiegészítve az irányelvet. Következésképpen e

rendelet szóban forgó rendelkezései érvényességének értékelése a jelen ügyben annak vizsgálatához vezet, hogy a Bizottság e rendelkezések elfogadásával nem lépte-e túl a 2003/87 irányelv által ekként meghatározott határokat (2017. január 19-i Schaefer Kalk ítélet, C-460/15, EU:C:2017:29, 27. pont).

- 25 A 2003/87 irányelv 3. cikkének b) pontja úgy határozza meg a „kibocsátások” fogalmát, mint az üvegházhatású gázoknak valamely létesítményben található forrásokból a légkörbe történő kiengedése. Ily módon e rendelkezésnek magából a szövegéből következik, hogy az ennek értelmében vett kibocsátás feltételezi valamely üvegházhatású gáznak a légkörbe történő kiengedését (2017. január 19-i Schaefer Kalk ítélet, C-460/15, EU:C:2017:29, 32. pont).
- 26 E tekintetben rá kell mutatni arra, hogy igaz ugyan, hogy a 2003/87 irányelv 12. cikkének (3a) bekezdése előírja, hogy a kibocsátási egységekre vonatkozó átadási kötelezettség bizonyos feltételek mellett nem vonatkozik az olyan kibocsátásokra, amelyeket elkülönítettek, és állandó geológiai tárolás céljából olyan létesítménybe szállítottak, amelynek a 2009/31 rendeletnek megfelelően érvényes engedélye van. Mindazonáltal, ez nem jelenti azt, hogy az uniós jogalkotó úgy ítélte volna meg, hogy az üzemeltetők kizárólag egyetlen esetben, állandó geológiai tárolás esetén mentesülnek az átadási kötelezettség alól (2017. január 19-i Schaefer Kalk ítélet, C-460/15, EU:C:2017:29, 33. és 34. pont).
- 27 Ugyanis, eltérően a 601/2012 rendelet 49. cikke (1) bekezdésének második albekezdésétől, amely akként rendelkezik, hogy a CO₂ létesítményekből történő minden más átadása esetén nem megengedett a CO₂ levonása a létesítmény kibocsátásaiból, a 2003/87 irányelv 12. cikkének (3a) bekezdése nem tartalmaz ehhez hasonló szabályt (2017. január 19-i Schaefer Kalk ítélet, C-460/15, EU:C:2017:29, 35. pont).
- 28 Ez utóbbi rendelkezésnek, amely ugyanis csak egy különös helyzetre vonatkozik, és célja az üvegházhatású gázok tárolásának elősegítése, nem volt sem célja, sem hatása, hogy módosítsa akár a „kibocsátások” fogalmának a 2003/87 irányelv 3. cikke által nyújtott meghatározását, akár ennek következtében ezen irányelvnek a 2. cikkének (1) bekezdésében meghatározott alkalmazási körét (2017. január 19-i Schaefer Kalk ítélet, C-460/15, EU:C:2017:29, 36. pont).
- 29 Annak meghatározásához tehát, hogy nátrium-karbonátnak az alapügyben szereplőhöz hasonló létesítmény általi előállításának tevékenységéből származó CO₂ a 2003/87 irányelv alkalmazási körébe tartozik-e, ugyanezen irányelv 2. cikke (1) bekezdésének, valamint I. és II. mellékletének megfelelően azt kell megvizsgálni, hogy az ilyen előállítás e CO₂-nek a légkörbe történő kiengedését eredményezi-e (lásd ebben az értelemben: 2017. január 19-i Schaefer Kalk ítélet, C-460/15, EU:C:2017:29, 37. pont).
- 30 A Bíróság rendelkezésére álló információkból kitűnik, hogy a lecsapatott kalcium-karbonát előállításához használt CO₂ kémiaiilag kötődik e stabil termékhez. A lecsapatott kalcium-karbonát előállításának tevékenységei egyébként nem szerepelnek azon tevékenységek sorában, amelyek a 2003/87 irányelv 2. cikke (1) bekezdésének és I. mellékletének egymással összefüggésben értelmezett rendelkezései értelmében ezen irányelv alkalmazási körébe tartoznak.
- 31 Amint az a 2017. január 19-i Schaefer Kalk ítélet (C-460/15, EU:C:2017:29) 39. pontjából kitűnik, az alapügyéhez hasonló helyzetben, amikor a mész előállításával foglalkozó létesítmény által termelt CO₂-t a lecsapatott kalcium-karbonátot előállító létesítménynek adják át, a 601/2012 rendelet 49. cikke (1) bekezdése második albekezdésének és IV. melléklete 10. pontja B. alpontjának alkalmazásában az átadott CO₂ egészét – függetlenül attól, hogy annak egy részét szállítása alatt vagy szivárgások folytán vagy akár magának az előállítási folyamatnak az okán kiengedik-e a légkörbe, vagy sem – úgy kell tekinteni, hogy azt a mész előállításával foglalkozó azon létesítmény bocsátotta ki, amelyben ezt a CO₂-t előállították, akkor is, ha előfordulhat, hogy ez az átadás a légkörbe történő semmilyen CO₂-kibocsátást nem okoz. Ezek a rendelkezések tehát megdönthetetlen vélelmet állítanak fel arra vonatkozóan, hogy az összes átadott CO₂ a légkörbe kerül kiengedésre.

- 32 Hasonlóképpen, egy olyan helyzetben, amikor a nátrium-karbonátot előállító létesítmény által termelt CO₂-t a lecsapatott kalcium-karbonátot előállító létesítménynek adják át, a 601/2012 rendelet 49. cikke (1) bekezdése második albekezdésének és IV. melléklete 20. pontja B. alpontjának alkalmazása megdönthetetlen vélelmet állít fel arra vonatkozóan, hogy az összes átadott CO₂ a légkörbe kerül kiengedésre.
- 33 E rendelkezések alapján tehát az ilyen körülmények között átadott CO₂-t a 2003/87 irányelv 3. cikkének b) pontja értelmében vett „kibocsátások” fogalma alá tartozónak kell tekinteni, miközben egyébként azt nem minden esetben engedik ki a légkörbe. A Bizottság tehát a 601/2012 rendelet 49. cikke (1) bekezdése második albekezdésének és IV. melléklete 20. pontja B. alpontjának elfogadásával kiterjesztette e fogalom alkalmazási körét (lásd ebben az értelemben: 2017. január 19-i Schaefer Kalk ítélet, C-460/15, EU:C:2017:29, 40. pont).
- 34 E vélelem következtében az érintett üzemeltetők semmilyen esetben sem vonhatják le a nátrium-karbonátot előállító létesítményük összkibocsátásából a lecsapatott kalcium-karbonát előállítása céljából átadott CO₂-mennyiséget, jóllehet e CO₂-t nem minden esetben engedik ki a légkörbe. Ennek lehetetlensége azt jelenti, hogy a kibocsátási egységeket le kell adni a lecsapatott kalcium-karbonát előállítása céljából átadott CO₂ egészére, és azok többé nem értékesíthetők felesleges kibocsátási egységként, veszélyeztetve a kibocsátási egységek kereskedelmi rendszerét egy olyan helyzetben, amely egyébként megfelel a 2003/87 irányelv végső céljának, amely az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentésével a környezet védelme (lásd ebben az értelemben: 2017. január 19-i Schaefer Kalk ítélet, C-460/15, EU:C:2017:29, 41. pont).
- 35 A fentiekből az következik, hogy a Bizottság a 2003/87 irányelv egy alapvető elemének a 601/2012 rendelet 49. cikke (1) bekezdése második albekezdésének és IV. melléklete 20. pontja B. alpontjának elfogadása által történő módosításával túllépte az ezen irányelv 14. cikkének (1) bekezdésében meghatározott korlátokat (lásd analógia útján: 2017. január 19-i Schaefer Kalk ítélet, C-460/15, EU:C:2017:29, 48. pont).
- 36 Következésképpen a feltett kérdésekre azt a választ kell adni, hogy a 601/2012 rendelet 49. cikke (1) bekezdésének második albekezdésében és ugyanezen rendelet IV. melléklete 20. pontjának B. alpontjában foglalt rendelkezések érvénytelenek, amennyiben rendszeresen a nátrium-karbonátot előállító létesítmény kibocsátásai közé számítják a lecsapatott kalcium-karbonát előállítása céljából egy másik létesítménynek átadott CO₂-t, attól függetlenül, hogy e CO₂-t kiengedik-e a légkörbe, vagy sem.

A költségekről

- 37 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

Az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának a 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek megfelelő nyomon követéséről és jelentéséről szóló, 2012. június 21-i 601/2012/EU bizottsági rendelet 49. cikke (1) bekezdésének második albekezdésében és ugyanezen rendelet IV. melléklete 20. pontjának B. alpontjában foglalt rendelkezések érvénytelenek, amennyiben rendszeresen a nátrium-karbonátot előállító létesítmény kibocsátásai közé számítják a lecsapatott kalcium-karbonát előállítása céljából egy másik létesítménynek átadott szén-dioxidot (CO₂), attól függetlenül, hogy e szén-dioxidot kiengedik-e a légkörbe, vagy sem.

Aláírások